

SHERRYL WOODS

Een veilige haven

Vertaling Mieke Trouw

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2009 Sherryl Woods
Oorspronkelijke titel: *Harbor Lights*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2012 HarperCollins Holland
Vertaling: Mieke Trouw
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Canva
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1299 5
ISBN 978 94 027 6490 1 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie juli 2023

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

In zijn tijd in het leger had verpleegkundige Kevin O'Brien meer dan genoeg strijd, geweld en doden gezien. Hij had twee uitzendingen naar Irak achter de rug en was een paar maanden geleden uit het leger gegaan. Ook in zijn huidige baan als ambulanceverpleegkundige in Arlington, Virginia, zag hij vaak ongelukken, slachtoffers van schietpartijen of huiselijke ruzies die vreselijk uit de hand waren gelopen. Maar niets had hem emotioneel voorbereid op een dag met een ziek kind.

Zijn eigen zieke kind.

In zijn rijtjeshuis in het noorden van Virginia had hij de hele nacht met zijn ontroostbare elf maanden oude zoon tegen zijn schouder lopen ijsberen. Tot zijn grote frustratie en bezorgdheid lag Davy afwisselend te krijsen en zachtjes te jammeren. Kevin stond bijna op het punt om zijn grootmoeder in Chesapeake Shores te bellen en haar om advies te vragen. Of nog beter: om in zijn pick-up te springen en naar haar toe te rijden. Zijn oma zou de zorg maar al te graag van hem overnemen.

Op zulke momenten miste Kevin zijn vrouw vreselijk. Voor de dagelijkse zorg en de maaltijden draaide hij zijn hand niet om, en ook de gewone medische dingetjes als kinderaspirine en oordruppels geven waren geen probleem, maar niemand kon het jongetje zo goed troosten als Georgia. Davy jammerde hartverscheurend, en Kevin wist zeker dat zijn zoon nooit zo hard hilde als zijn moeder hem in haar armen hield.

Helaas zat Georgia op dit moment als verpleegkundige in Irak, en haar verblijf daar zou nog zes maanden duren. Als kersverse moeder had ze onder de uitzending uit kunnen komen, maar dat had ze geweigerd. Ze had erop gestaan om naar Irak te gaan omdat ze dacht dat het leger en het vaderland haar daar het hardst nodig hadden. Als ze

haar belofte hield – maar daar was Kevin nog lang niet zeker van – zou dit haar laatste uitzending zijn voordat ze het leger net zoals hij vaarwel zei. Ze waren van plan om naar Maryland te verhuizen, waar ze dichterbij Kevins familieleden zouden zijn. Die woonden in Chesapeake Shores, de schilderachtige plaats aan het water die door Kevins vader was gesticht.

Kevin had het een griezelig idee gevonden om in zijn eentje voor een baby te zorgen, maar hij had Georgia's toewijding wel begrepen. Ze was niet de enige moeder die het moeilijke besluit had genomen om haar gezin achter te laten en in het leger te dienen. Haar geloof in de missie was zelfs een van de dingen die hij aan haar bewonderd had toen ze elkaar hadden ontmoet tijdens hun werk in een ziekenhuis in Bagdads Groene Zone, dat geacht werd de veiligste plek te zijn in het door oorlog verscheurde land.

Kevin hield even op met ijsberen om naar hun trouwfoto te kijken, die op de schouw stond. Het was een van de weinige keren geweest dat hij Georgia in het openbaar iets anders had zien dragen dan haar uniform. Hij had zijn ogen niet van haar af kunnen houden, want in haar eenvoudige witte bruidsjurk had ze er beeldschoon uitgezien. Haar goudblonde haar was voor de gelegenheid in de krul gezet, en haar lach was zo stralend dat hij het verlangen naar haar direct voelde opvlammen.

Dat ze halsoverkop op de luchthaven van Baltimore waren getrouwd, had niets afgedaan aan hun geluk. Haar vader, die dominee was in Texas, was in allerijl naar hen toe gevlogen om de ceremonie te voltrekken, vergezeld door haar moeder. Georgia had volgehouden dat het haar helemaal niets kon schelen dat ze niet de droombruiloft konden vieren waarover de meeste meisjes fantaseerden. Voor haar was het voldoende geweest dat haar familieleden bij de korte plechtigheid aanwezig hadden kunnen zijn.

Het enige aanwezige familielid van Kevin was zijn vader geweest, want Kevin had Georgia thuis, aan de oevers van Chesapeake Bay, aan de rest van de familie willen voorstellen. Hij wilde niet dat ze haar

voor het eerst in een kille, steriele kamer op de luchthaven ontmoeten. Dat besluit was hem lang kwalijk genomen, vooral door zijn zussen.

Nu pakte hij de trouwfoto op, en zoals bijna elke dag hield hij hem voor de neus van Davy. 'Zie je die mooie vrouw, knulletje? Dat is mama. Ik weet dat je haar vreselijk mist, maar ik doe echt mijn best. En oom Connor komt morgen een camera installeren, zodat we met haar kunnen praten en haar op de computer kunnen zien. Dan is het net of ze hier bij ons is.'

Davy hikte, en zijn grote ogen glommen van de tranen. 'Mama,' zei hij, zijn knuistje uitstekend naar de foto.

Met een stralende lach keek Kevin naar hem. 'Heel goed! Dat is jouw mama. Ze is echt een schoonheid, jongen. De liefste vrouw van de hele wereld. Pittig, en heel erg dapper. En als zij iets in haar hoofd heeft, nou, dan breng je haar niet zomaar op andere gedachten. Als ze eenmaal thuis is, zal ze ons allebei wel stevig achter de broek zitten.'

Davy jammerde zachtjes en legde zijn hoofdje op Kevins schouder. Kevin voelde de warme zachte adem van zijn zoon in zijn nek. Misschien zou het jongetje nu eindelijk in slaap vallen. Misschien kwamen ze nu toch aan hun broodnodige rust toe.

Die smachtende gedachte was nauwelijks bij hem opgekomen toen er werd aangebeld. Meteen was Davy weer klaarwakker. Hij begon weer hartverscheurend te huilen, en met een binnensmondse verwensing liep Kevin naar de deur.

Toen hij opendeed, deinsde hij bijna achteruit bij de aanblik van twee sombere mannen in uniform. Hij wist wat ze kwamen doen. O help, hij wist waarom ze naar hem toe waren gekomen.

'Nee.' Het was het enige woord dat hij kon uitbrengen nu Davy luidkeels snikte en zijn eigen hart op het punt stond in tweeën te breken.

'*Sir*, tot onze spijt moeten we u vertellen -'

Kevin onderbrak hen. 'Nee,' zei hij, wat luider deze keer. 'Ik moet...' Hij keek om zich heen, omdat hij eigenlijk niet wist wat hij

dringend moest doen. Elke bezigheid was beter dan luisteren naar de boodschap die alle familieleden van militairen vreesden.

‘Mijn zoon,’ zei hij uiteindelijk. ‘Mag ik hem eerst even in bed leggen?’

De twee militairen keken hem meelevend aan. ‘Natuurlijk, *sir*.’

Hij bracht zijn zoon naar de babykamer, maar uiteindelijk wilde hij hem niet loslaten. Hij had behoefte aan dat kleine beetje warmte, het menselijke contact, om zich schrap te zetten voor de boodschap die hij te horen zou krijgen. Zijn zoontje had hem nodig. Vanaf nu moesten Davy en hij het met hun tweetjes rooien.

Want al had hij de woorden nog niet gehoord, hij wist dat Georgia dood was. Wanneer of waardoor deed er eigenlijk niet toe. Het enige wat telde, was die ene onherroepelijke waarheid: Davy’s moeder, Kevins vrouw, zou niet meer terugkomen. Hun veel te korte leven als gezinnetje was voorbij, eigenlijk al voordat het goed en wel begonnen was.

Hoofdstuk 1

Dertien maanden later

Kevin keek uit het raam van zijn oude kamer in zijn ouderlijk huis. De tuin, die schuin afliep naar de Chesapeake Bay, was versierd met ballonnen. Op een picknicktafel lagen stapels cadeautjes naast een taart die met speelgoedautootjes was versierd. Autootjes waren Davy's favoriete speelgoed.

Alle O'Briens waren gekomen om de tweede verjaardag van Davy te vieren, maar Kevin had nauwelijks genoeg energie om uit bed te komen. Ondanks zijn voornemen om sterk te zijn voor Davy, was hij sinds Georgia's dood eigenlijk een wrak, niet in staat om greep op zijn leven te krijgen of zelfs maar de eenvoudigste beslissingen over zijn toekomst te nemen.

Toch had hij drie knopen doorgehakt. Hij had zijn baan als verpleegkundige opgezegd. Hij had zijn huis verkocht, dat te veel herinneringen aan zijn kortstondige huwelijk herbergde, en hij was teruggegaan naar Chesapeake Shores. Daar waren genoeg mensen die zijn zoon liefde en aandacht konden geven terwijl hij nadacht over de vraag hoe het verder moest. Het werd tijd dat hij toekomstplannen ging maken.

Er bonste iemand op de deur van zijn kamer. Zo te horen was het zijn jongere broer.

'Hup, schiet eens op!' riep Connor. 'Het feest kan elk moment beginnen.'

Als het aan Kevin had gelegen, zou hij weer in bed zijn gekropen en zijn kussen over zijn hoofd hebben getrokken om het gepraat en gelach in de tuin niet te hoeven horen. Hij deed het niet, want al wist hij op dit moment met zichzelf geen raad, zijn zoon was het belangrijkste in zijn leven. Als hij boven bleef, zouden zijn grootmoeder Nell en

zijn vader trouwens naar boven komen. Ze zouden hem zo op zijn schuldgevoel werken dat hij zou doen wat er van hem werd verwacht.

‘Ik kom eraan,’ beloofde hij.

Hij douchte zich in een recordtijd, trok een spijkerbroek en een T-shirt aan en schoof zijn voeten in een paar oude gympen. In de keuken trof hij alleen Jess aan, zijn jongste zus. Ze bekeek hem van top tot teen en schudde haar hoofd.

‘Je ziet er niet uit,’ merkte ze op.

‘Ik heb me gedoucht. En dit zijn schone kleren,’ protesteerde hij.

‘Ben je je scheermes kwijt? En je kam?’

‘Wie ben jij?’ mopperde hij. ‘Werk je soms voor de modepolitie?’

‘Ik ben alleen maar eerlijk, Kevin. Iedereen heeft zich opgedoft voor het feest. Het is een belangrijke dag als iemand twee jaar wordt.’

‘Denk je echt dat het Davy iets uitmaakt of ik me geschoren heb?’ vroeg hij, zijn hand over de stoppels op zijn kaak halend. Hij had zich gisteren nog geschoren. Of was het eergisteren? Hij wist het niet meer. De meeste dagen gingen in een waas aan hem voorbij.

‘Nee, vandaag kan het Davy niets schelen, maar je komt wel als een zwerver op de foto’s te staan. Is dat de herinnering die je hem voor de rest van zijn leven wilt meegeven? Vorig jaar had je een reden om er op zijn verjaardag beroerd uit te zien. Dat was immers pas een paar weken na Georgia’s –’

‘Ik wil niet dat je haar naam uitspreekt,’ snauwde hij.

‘Iemand moet het doen, Kev.’ Ze keek hem recht in de ogen. ‘Je hield van haar, dat weet ik. Je hebt verdriet en je bent boos dat ze er niet meer is, maar je kunt niet doen of ze nooit bestaan heeft. Ze was de moeder van dat kleine knulletje. Wil je hem soms de rest van zijn leven verbieden om over zijn moeder te praten? En hoe moet het met zijn grootouders? Mogen zij de naam van hun dochter ook niet meer in de mond nemen?’

‘Ik kan niet over haar praten. Nog niet.’ Hij wist dat het irrationeel was, maar op de een of andere manier leek Georgia’s dood minder echt als hij niet over haar sprak. Dan was ze gewoon nog aan de ande-

re kant van de wereld levens aan het redden. Dan kon ze nog steeds op een dag binnenkomen en zijn leven weer met hem delen.

‘Wanneer ga je dan over haar praten?’ Jess bleef hem strak aankijken.

Als hij niet zo geïrriteerd was geweest, had hij haar bewonderd om haar volharding. Er waren maar weinig zaken die haar lang interesseerden, maar in deze kwestie had ze zich vastgebeten. Helaas.

‘Wat verwacht je nu van me?’ beet hij haar toe. ‘Dat ik je een datum geef? Over een dag? Over een maand? Hoe moet ik nu weten wanneer ik er klaar voor ben?’ Tijdens het praten voelde hij de tranen in zijn ogen prikken. Hij baalde van zijn eigen zwakheid, net zoals hij van dit gesprek baalde. ‘Hou er alsjeblieft over op.’

Natuurlijk deed ze dat niet. ‘Ga zitten,’ commandeerde ze.

Het beviel hem helemaal niet dat Jess de rollen omdraaide. Zijn kleine zusje had altijd bij hem aangeklopt voor goede raad. Nu was ze kennelijk van plan om hém advies te geven. In dat opzicht was ze net als Georgia: als haar iets dwarszat, kwam ze voor haar mening uit, of die nu welkom was of niet. Blijkbaar was dit zo’n moment waarop ze wilde zeggen wat ze dacht. Kevin ging zitten, deels omdat hij zijn knieën voelde knikken, deels omdat ze een kop koffie voor hem neerzette. Hij had behoefte aan koffie, zeker nu ze hem een preek wilde geven.

Ze schoof een stoel bij de tafel en ging zo dicht bij hem zitten dat hun knieën elkaar raakten. Ze bedekte een van zijn handen met de hare. Door dat warme gebaar barstte hij bijna in tranen uit.

‘Luister, Kev. Je moet het huis uit.’

Geschrokken keek hij haar aan. ‘Waarom? Heeft oma geklaagd? Wordt de aanwezigheid van Davy haar te veel? Willen pa en zij dat ik vertrek?’

Zijn zus hief haar ogen ten hemel. ‘Je weet wel beter,’ zei ze ongeduldig. ‘Je woont hier. Ik zeg niet dat je moet verhuizen, ik zeg dat je een leven moet opbouwen.’ Ze keek hem met een meelevende blik aan. ‘Ik weet dat het hard klinkt, maar iemand moet het zeggen.’

Georgia is dood. Jij niet. En Davy heeft behoefte aan zijn vader, de echte Kevin. Niet de Kevin die hier de hele dag versuft rondloopt.’

Fronsend keek hij haar aan. ‘Ik ben niet aan de drank, hoor, als je dat misschien denkt.’

‘Dat heeft niemand beweerd. Ik waarschuw je voordat ze straks allemáál tegen je beginnen. Je weet dat zo’n gesprek je boven het hoofd hangt. Het is onvermijdelijk. O’Briens houden hun mening nooit lang voor zich. Het is eigenlijk heel bijzonder dat we al zo lang onze mond hebben gehouden.’

Ondanks zijn slechte humeur moest hij glimlachen. ‘Dat is waar.’

‘Wil je in elk geval nadenken over wat ik net heb gezegd? Als je dat belooft, zal ik de anderen nog even uit je buurt houden. Abby, de moederkloek, maakt zich al op om je eens stevig de waarheid te zeggen. Ze piekert vreselijk over je en vindt dat deze sombere periode lang genoeg heeft geduurd.’

Kevin, die zo ongeveer alles wilde doen om aan al die goedbedoelde betutteling te ontkomen, vooral die van zijn oudste zus, knikte. ‘Er is maar één probleempje.’

‘Wat dan?’

‘Ik heb geen idee wat ik met mijn leven wil.’

‘Je bent verpleegkundige,’ hielp ze hem herinneren. ‘Er zijn hier in de stad vacatures. Ik heb navraag gedaan.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat werk wil ik niet meer doen.’ In zijn hoofd was zijn carrière voor altijd verbonden met Georgia en haar dood. Ze was naar een markt in Bagdad geroepen, waar een bom was ontploft die vele onschuldige burgers had gedood en verwond. Op het moment dat zij met haar team was gearriveerd, was de tweede bom ontploft. Kevin wist dat zijn reactie irrationeel was. Hij wist dat het onzin was om het werk waarvoor hij was opgeleid, de rug toe te keren, maar tegenwoordig liet hij zich niet meer zo door zijn nuchtere verstand leiden.

‘Weet je dat heel zeker?’ vroeg Jess.

‘Heel zeker.’

Haar gezicht klaarde op. ‘Dan weet ik nog iets beters.’

De glans in haar ogen beviel hem niet. Jess haalde altijd kattenkwaad en andere streken uit. Om de haverklap was er wel iets nieuws waarvoor ze warmliep. Meestal duurden die bevestigingen niet lang. Tenminste, dat was zo geweest tot ze The Inn in Eagle Point had geopend. Dat bedrijf leek haar volledig in beslag te nemen. Na een moeilijke start was het hotel-restaurant een groot succes geworden.

‘Vertel maar. Wat heb je bedacht?’ vroeg hij behoedzaam.

‘Je kunt een boot kopen en je verhuren aan mensen die willen gaan vissen,’ antwoordde ze. Voordat hij kon protesteren, vuurde ze haar idee op hem af. ‘Je zou een aanlegplaats in de jachthaven Harbor Lights kunnen huren. Denk er alsjeblieft over na, Kevin. Je hebt je halve jeugd op het water gezeten. Je zei altijd dat je er rustig van werd, zelfs als je niet één zeebaars of ombervis had weten te vangen. En omdat je het niet belangrijk vond om buit binnen te halen, sprongen de vissen praktisch bij je aan boord.’

‘Wil je dat ik schipper word?’ vroeg hij ongelovig. Dat was een hard, veeleisend bestaan, vooral nu kwekerijen en andere menselijke ingrepen in de natuur zo’n negatieve invloed op de vis-, krab- en oesterstand in de baai hadden. Om nog maar te zwijgen over de torenhoge brandstofkosten, die de winstmarges afkalfden.

‘Nou, nee. Ik wil dat je met je boot het water op gaat om mensen te laten vissen.’

Met een wrang lachje keek hij haar aan. ‘De enige boot die ik op dit moment bezit, is net groot genoeg om één passagier mee te nemen. Bovendien is de motor zo onbetrouwbaar dat ik negen van de tien keer naar huis moet roeien.’

‘Daarom moet je juist een deel van je geld aan een grotere, betrouwbaardere boot besteden. Pa heeft dat geld voor ons opzijgezet zodat we er een huis of een bedrijf mee konden financieren. Ik weet dat je nog niet aan jouw portie hebt gezeten, Kev, dus het beginkapitaal staat tot je beschikking.’

‘En jij denkt dat ik daar werkelijk een carrière mee kan opbouwen?’ vroeg hij sceptisch.

‘Het is heel iets anders dan levens redden,’ zei ze met nadruk. ‘Maar in ons hotel vragen gasten bijna elke dag of ik iemand weet met wie ze kunnen gaan vissen. Er is niemand in dit stadje die een boot met stuurman verhuurt. Af en toe kan ik George Jenkins overhalen om iemand mee te nemen, maar die is net zo gesloten als de oesters die hij aan wal brengt.’

Kevin dacht terug aan alle lange, lome dagen waarop Connor en hij op de baai hadden gedobberd. Die jeugdherinneringen waren hem heel dierbaar. Jess had gelijk, het had hem inderdaad nooit geïnteresseerd of hij vis kon vangen, maar hij was dol geweest op de rust en de stilte op het water. Natuurlijk zou hij die rust wel kunnen vergeten als hij een boot vol onbekenden meenam. Toch sprak het idee van zijn zus hem op de een of andere manier wel aan.

Jess keek hem hoopvol aan. ‘Wil je er alsjeblieft over nadenken?’

Er waren wel duizend praktische kanten waar hij zijn gedachten over moest laten gaan, maar het idee klonk zowaar veelbelovend. Hij zou les moeten nemen om gediplomeerd schipper te worden, bijvoorbeeld. Daarvoor zou hij het huis uit moeten. Misschien liet zijn familie hem wel met rust als hij dat deed.

Hij knikte langzaam. ‘Ja, ik zal erover denken.’

‘Mooi! Dan stel ik voor dat we nu naar buiten gaan en je zoon verschrikkelijk gaan verwennen.’ Jess trok hem aan zijn hand overeind. ‘Je zou die stapel cadeaus eens moeten zien. De jarige kan er bijna niet overheen kijken. Davy begrijpt nog niet dat ze allemaal voor hem zijn, dus dit wordt leuk.’

Kevin had al een poosje niets ‘leuks’ meer meegemaakt, maar toen hij Davy met chocola om zijn mond op zijn mollige beentjes zag rondrennen, begon hij zich al wat beter te voelen. En toen Davy zijn vader in de gaten kreeg en breeduit naar hem lachte, beleefde Kevin zowaar een moment van puur geluk. Het was Georgia’s glimlach, net zo stralend en zorgeloos als zijzelf was geweest.

Voor de allereerste keer sinds de dood van zijn vrouw verdween het verdriet naar de achtergrond en voelde hij de hoop opvlammen.

Ondanks zijn belofte aan Jess bleef Kevin nog twee weken thuis. Hij bracht zijn dagen door met Davy en zat 's avonds op zijn kamer, waar hij zijn oma's medelijdende blikken en zijn vaders groeiende ongeduld niet hoefde te zien. Kevin wist dat Mick popelde om hem eens goed de waarheid te zeggen. Kennelijk had Nell hem opgedragen zijn mond te houden, maar Kevin vermoedde dat zijn vader niet lang meer zou blijven zwijgen.

Tot zijn verbazing was Nell zelf de eerste die de stilte verbrak. Ze kwam op een avond bij hem op de veranda zitten en overhandigde hem een glas ijsthee en een bord havermoutkoekjes met rozijnen, zijn lievelingskoekjes. 'We moeten praten, Kevin,' zei ze.

'Waarover?' vroeg Kevin. Hij was nu nog behoedzamer dan bij Jess. Zijn zus had er geen moeite mee om onplezierige zaken te benoemen, maar dat had ze geleerd van iemand die het nog beter kon dan zij: hun grootmoeder. Nell O'Brien was na de scheiding van haar zoon Mick bij hem komen wonen om hem bij de opvoeding van zijn vijf kinderen te helpen. Ze had een groot hart en een scherpe tong.

'Over het feit dat je met een lang gezicht in huis rondhangt,' antwoordde ze. 'Dat is niet goed voor je, en het is al helemaal niet goed voor je zoon. De wereld van een kind moet groter worden. Hij moet andere kinderen leren kennen.'

Kevin fronste zijn wenkbrauwen. 'Zijn nichtjes komen hier voortdurend over de vloer.'

'Caitlyn en Carrie zijn inmiddels bijna acht, en al vinden ze het nog zo leuk om met Davy te spelen, hij moet ook omgaan met kinderen van zijn eigen leeftijd.' Ze keek hem indringend aan. 'Hij heeft behoefte aan gelach en plezier, Kevin. Wanneer heb je voor het laatst met hem over de grond gerold en gestoeid? Wanneer heb je hem voor het laatst aan het lachen gemaakt?'

'Volgens mij heeft pa die taak op zich genomen.' Mick leek er zelfs van te genieten.

'Maar het is iets wat een vader zou moeten doen. Het is geen taak

voor een grootvader. Wanneer heb je Davy voor het laatst mee naar de stad genomen om een ijsje met hem te eten?’

‘Dat heb jij gisteren nog gedaan,’ antwoordde Kevin.

Nell begon steeds ongeduldiger te kijken. ‘Dat vroeg ik niet, jongen. Ik vroeg wanneer jij voor het laatst met hem op pad bent geweest.’

‘Dat weet ik niet meer,’ bekende hij. ‘Maar ik zie het probleem niet. Davy krijgt hier genoeg aandacht. Daarom ben ik teruggekomen naar Chesapeake Shores.’

‘Zodat wij hem voor jou kunnen opvoeden?’ De vraag was recht voor zijn raap, al was haar toon vriendelijk.

‘Nee, natuurlijk niet,’ reageerde hij scherp. Meteen had hij spijt van zijn toon, en hij zuchtte. ‘Nou ja, misschien wel een beetje.’

‘Kevin, we weten allemaal dat je om Georgia rouwt. Dat verdriet kunnen we niet wegnemen, maar jouw leven gaat verder. Je moet Davy een normaal leven geven. Ik weet dat Jess hier ook over begonnen is, dus daarom heb ik een poosje gewacht. Maar het lijkt erop dat er niets verandert. Ik kan niet meer vanaf een afstandje toekijken hoe jij jezelf en Davy tekortdoet. Het deugt niet. Je bent een vitale jonge man en je hebt nog een heel leven voor je. Verspil al die jaren niet, want daar krijg je spijt van.’

Kevin wilde het niet graag toegeven, maar hij wist dat ze gelijk had. Hij wist alleen niet hoe hij het moest aanpakken, want zijn hoofd zat vol met tegenstrijdige emoties. Hij was boos op een oorlog die Davy zijn moeder had ontnomen en hem als alleenstaande vader had achtergelaten. Hij voelde zich schuldig dat hij Georgia niet op andere gedachten had gebracht toen ze weer naar Irak uitgezonden zou worden. De hele familie had hem gesmeekt om zijn vrouw onder druk te zetten, maar dat had hij niet gedaan. En hij had verdriet om een bruisende jonge vrouw die nooit haar zoon zou leren kennen. Ze zou hem niet voor het eerst naar school zien gaan, hem geen schooldiploma zien krijgen en hem niet zien trouwen.

Uiteindelijk sloeg hij zijn ogen op en keek hij zijn grootmoeder

aan. ‘Oma, ik weet niet wat ik moet doen. Soms vind ik het al een hele overwinning dat ik ’s ochtends uit bed ben gekomen.’

Ze knikte begrijpend. ‘Zo voelde ik me ook toen opa overleed. En ik weet zeker dat Mick zich ook zo voelde toen je moeder hem met jullie achterliet. Je weet hoe hij daarmee omging.’

‘Ja, hij stortte zich op zijn werk,’ reageerde Kevin bitter.

‘Denk je dat het beter is om hier te blijven en je te verstoppen?’ vroeg ze.

Haar zachte woorden troffen hem als een klap in het gezicht. ‘Maar ik –’

Ze stak haar arm uit en legde haar hand op de zijne voordat hij kon beweren dat deze situatie anders was.

‘Hij wilde ook niemand pijn doen, Kevin,’ zei ze. ‘Mick wist ook niet hoe hij ermee moest omgaan. Hij zat met zijn handen in het haar, net als jij. Maar jullie mogen het er niet bij laten zitten. Mick kan zijn afwezigheid niet meer goedmaken, maar jij hebt een keuze. Ik wil niet dat je wacht tot Davy groot is voordat je dit oplost.’

‘Maar waar moet ik beginnen?’ De vraag was oprecht, want hij wist niet wat hij nu moest doen. Jess’ idee klonk best goed, maar op dit moment kon hij het niet aan om zomaar in een nieuwe carrière te duiken. Dan moest hij vriendelijk zijn tegen onbekenden, en hij wist niet of hij dat kon opbrengen. Nog niet. Hij had al nauwelijks geduld met de mensen van wie hij hield.

Nell gaf hem een kneepje in zijn hand. ‘Eén stap tegelijk,’ zei ze. ‘Ik wil dat je morgen even het huis uit gaat. Doe het maar als Davy ligt te slapen. Ga lunchen bij Sally’s. Maak een babbeltje in de bloemenzaak van Bree. Ga langs bij Jess en help haar een paar uur in The Inn. Het maakt niet uit wat je doet, maar zet morgen in elk geval één stap voorwaarts. Overmorgen zet je er nog een.’

Als ze het zo formuleerde... Ze vroeg niet om een complete transformatie en stippelde ook geen nieuwe carrière voor hem uit, zoals Jess had gedaan. Haar voorstel leek haalbaar. Redelijk, zelfs.

‘Ja, dat lukt me wel,’ zei hij uiteindelijk.